

Пише: Политика
понедељак, 16 септембар 2013 10:36

(Политика)

Владимир Кеџмановић Вуку Драшковићу: Ако је Принцип био скуп, колико је коштао Обилић?

Гаврило Принцип јесте скупо коштао Србију и српски народ. Као што је римске робове скупо коштао Спартак, а Чехе атентатори на нацистичког протектора Хајдриха... Као што су Србију скупо коштале демонстрације и пуч 1941, Милоша Обилића да не помињемо...

Интервју Вука Драшковића објављен на странама Културе у суботу изазвао је бројне реакције у јавности. Нарочито његов став да су пуцњи Гаврила Принципа у Сарајеву скупо коштали Србију и српски народ. Обајављујемо једно од реаговања.

У историји не постоји херојски чин усмерен против надмоћног поробљивача који није био скуп. Актуелни расправе везане за Гаврила Принципа, међутим, не тичу се питања цене хероизма, него покушаја вредносне ревизије Првог светског рата.

Једноставно речено – и у Првом и у Другом рату поражена Немачка и њени амерички, британски и француски противници, а данашњи савезници, одлучили су да помен на ратне секире закопају објашњењем како су тај рат водиле јер су их у њега увукли

„српски терористи“!? Који су, док је требало да крваре за енглеске интересе, били „савезници“. А сада – и до даљег – нису.

Став да је Принципов атентат на аустроугарског надвојводу – као што и јесте – био повод, а никако – као што и није могао да буде – узрок за избијање у дотадашњој историји невиђеног крвопролића, биће замењен ставом како се – да није било српског „реметилачког фактора“ – „цивилизоване“ „еуропске“ нације нипошто не би помакљале.

Ојачалој немачкој царевини, која се осећала скученом без изласка на топла мора, британска краљевина и индијска царевина би, извесно, „мирно“ објаснила како је природно и поштено да она под чизмом држи пола света, успут контролишући другу половину, те како, према томе, кајзер нема разлога да се буни, већ има да ужива у „богом даном“ поретку ствари.

А пошто не би било Првог светског рата, не би било ни пропасти немачког царства, па самим тим ни Хитлера ни Другог . Вероватно не би било ни Октобарске револуције, па тиме ни Хладног рата.

Свет би, рекло би се, много пре српског књижевника Светислава Басаре спознао да је битка око територија бесмислена ствар, да је борба за посед над изворима енергије обична детињарија, те да ратови представљају чисто губљење новца и времена.

Већ дуже од једног века, земљом би текли мед и млеко, само да није било тог „терористе“ Гаврила, који је „мирољубиве“ царева и њихове сувишне армије натерао на невиђен покољ. Ако се ствар посматра тако – као што је тамо где треба одлучено да има да се посматра – онда је, логично, један атентат неупоредиво веће непочинство од бесправног анектирања претходно окупиране територије које је до тог атентата довело. Док је живот двоје људи с круном на глави неупоредиво вреднији од живота деце која су, у знак одмазде због њихових одузетих живота, завршила на бајонетима „хуманих“ осветника.

Ма колико деловало апсурдно, савезнички историчари и остали мудраци су, сва је прилика, одлучили да сто година после његовог избијања овај сукоб посматрају на тај начин.

А Сребреница – „као и толики други злочини” којима је, како каже Вук Драшковић, „оптерећена савест српског народа”, па „велики свет” и на Принципа гледа „крз тај дурбин” – никако не може да буде узрок, него је тек последица историјске ревизије, коју су нам деведесетих година прошлог века уприличили противници из два светска рата, зближени хладноратовским савезништвом.

Пошто су, победивши комунизам, одлучили да унутардржавне, међурепубличке границе које су управо комунисти бесправно установили, а које су тим антикомунистима, гле чуда, по вољи – прогласе богомданим – хладноратовски победници су изазвали рат који је довео до злочина, како над Србима, тако и српских, стање на терену коначно учинивши што је могуће сличнијим оном пре Првог светског рата, све с Принциповом Босном поново претвореном у протекторат.

Пошто су резултати два велика рата поништени на терену, остало је само да се сто година дуга историја избрише на папиру.

Пригодне приче о „скупоћи” Принциповог геста – баш као и парцијално помињање криваца за „убиство Југославије”, уз прећутну аболицију најјачих, па самим тим и најодговорнијих – смрдуцају на подршку том насиљу. У Европској унији, или ван Европске уније, с таквим аутодеструктивним ставом Србија никада неће бити „модерна европска држава”, него постмодерна колонија чији лидери ни до тоалета неће моћи да оду без консултације са страним протекторима. А колонијални статус, па макар био и постмодерног типа, не може да доведе ни до чега него до нових „херојских гестова” или „терористичких актова” – како се коме више свиђа – који ће, опет, „скупо да нас коштају”.

Ненад Прокић: Мит о Обилићу непроцениво је коштао Србију

Поводом текстова „Србију су скупо коштали Принципови хиџи у Сарајеву” (7. 9. 2013) и „Ако је Принцип био скуп, колико је коштао Обилић”(9. 9. 2013):“Сви они који су завршили те моравске вечерње историјске школе наносили су, а и даље наносе велику штету српском друштву”

Пише: Политика

понедељак, 16 септембар 2013 10:36

„Ви сте Србин, морам да вам покажем нешто!”, рекао ми је Карл Попер у свом дому у Сарију, поред Лондона у августу 1993. године. Нисам стигао ни да седнем, а он је отрчао у своју радну собу и донео факсимил тајног документа из 1912. године. У Берлину, 12. децембра те године одржан је тајни састанак немачког државног врха и папир који је Попер држао у руци био је службени документ са тог састанка. Кајзер Вилхелм, Молтке и сви остали који су присуствовали страховали су да ће их Русија напасти и говорили су да би требало да Немачка нападне прва и тако задобије тактичку предност. Једино је адмирал ФонТирпиц рекао да не могу ући у рат док не прошире морски пролаз Скагерак–Категат–Сунд, између Северног и Балтичког мора, тако да може да прими велике немачке ратне бродове. „А без тога, губимо рат”, рекао је адмирал и државни секретар Немачке империјалне поморске канцеларије.

Укратко, сходно документу, сви су се на крају састанка сложили и упитали Фон Тирпица колико му је времена потребно да прошири пролазе. „Две године”, одговорио је адмирал и закључак је гласио: „Идемо у рат 1914. Требало би пронаћи разлог за почетак рата, најбоље је да то буде на Балкану.” Ове то је и објављено у књизи Фрица Фишера „Рат илузија” (Krieg der Illusionen, Fritz Fischer). „Не брините, драги мој, нисте ни ви Срби криви за све, ни сада, као ни онда”, тешио ме је Карл Попер.

Колико је коштао Принцип Србију? Цена је позната: Србија је изгубила половину мушког становништва, а од тога опоравка нема. Данас би Србија имала дведесетак милиона становника да није било тако и с њом би се сасвим другачије разговарало. Колико је коштао Обилић? Иако Обилић није историјска личност, мит који је створен из тог акта непроцењиво је коштао Србију у вековима који су долазили. Сви они који су завршили те моравске вечерње историјске школе наносили су, а и даље наносе велику штету српском друштву. Колико је коштао март 1941? Хитлер је до тада третирао Југославију као примадону, а шта је следило знамо. Пошто је на територији Србије успешно деловала организација вођена светском идејом, а не локалном ситном мером, изашли смо као победници, али опет са огромним губицима. Људско месо је одувек био једини материјал

који су наше команде имале у изобиљу. То је скупо, глупо, погубно и води ка нестајању. Данасзато нитог људског материјала више немамо довољно, и све га је мање.

Да су сви поменути и непоменути случајеви били херојски чинови унутар некакве промишљене политике, питање цене не би се ни постављало. Али, пошто је 1914. године српска рука пуцала, иако је метак у револвер ставио неко други, и пошто је исто тако и 1941. године неко други опет помислио како су баш Срби опет довољно блесави и наивнида послуже као прва заморчад у гвозденим каузалним ланцима овога света који покрећу ратове – можда је крајње време да се запитамо шта је потребно да урадимо и променимо како би велике и тајне силе у будућности прве жртвене овце за своје ратове илузија потражилена неком другом месту.

Владимир Кецмановић: Поперов течај и драматург у оставци Ненад Прокић

О Обилићу који „није постојао, али је био штетан”, о томе како Принцип, иако није изазвао рат, јесте одговоран за жртве тог рата и сличним „метафизичким” питањима творца антологијске синтагме „Србија са Србима или без њих”, који од Попера није чуо ништа, па нема смисла ни да му се одговара

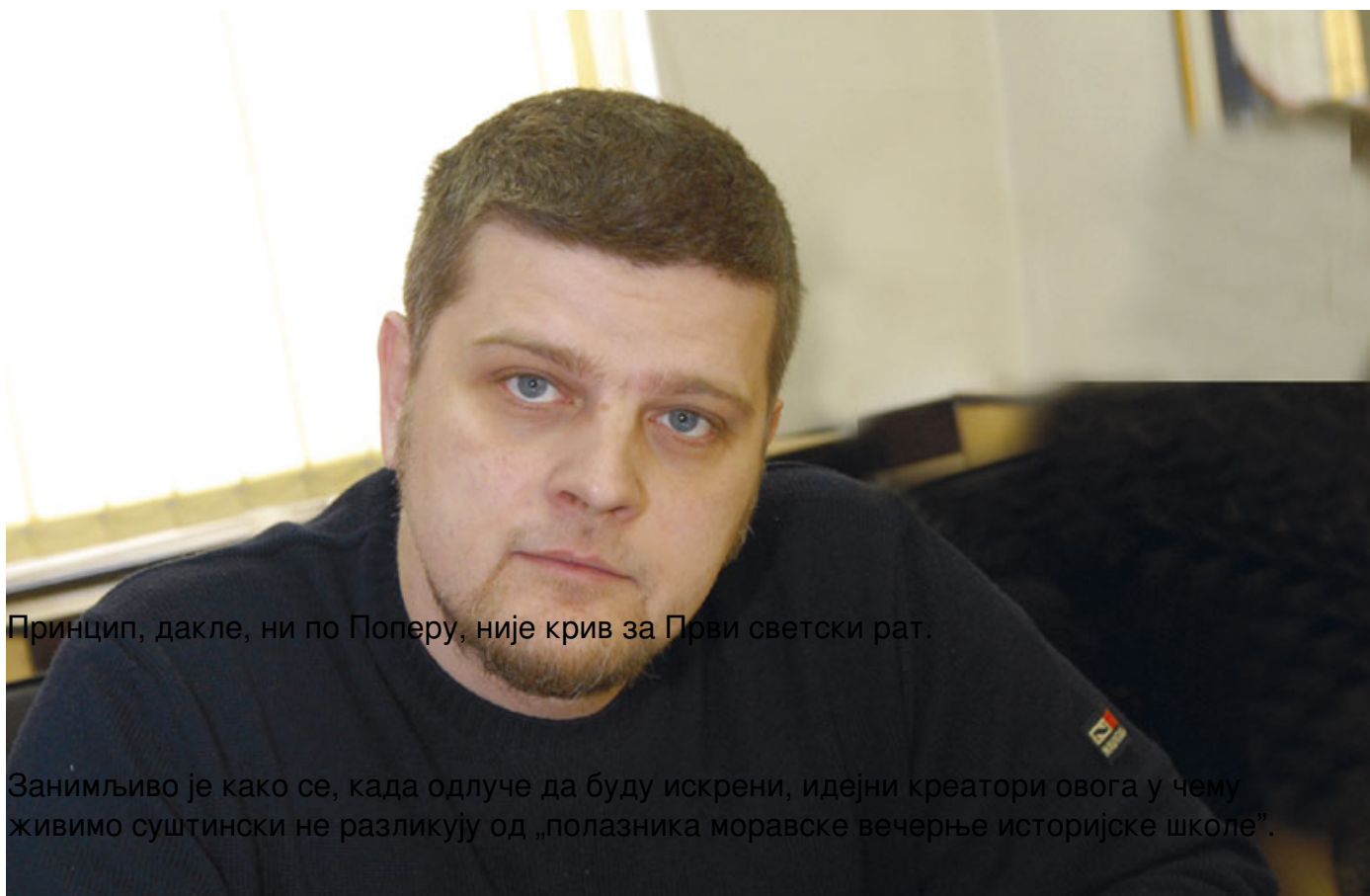
На једној конференцији земаља Јужне Америке, представници регионалних сателита Сједињених Америчких Држава напали су представнике Венецуеле, оптужујући их за све и свашта.

Представници Венецуеле су се председавајућем конференције обратили речима:

„Немамо о чему да разговарамо са овим клоновима. Ако желите расправу на поменуте теме, следећи пут позовите власнике циркуса.”

За разлику од офанзивне Венецуеле, Србија је земља у жестокој дефанзиви, па се, тако, испоставља као нормално да мисли Карла Попера слушамо у слободном тумачењу Ненада Прокића.

И док се драматург у оставци барем формално држи цитата великог учитеља, ствар још и има неког смисла. Да не помињемо људску сујету којој прија сазнање како је идеолог „отвореног друштва”, „у свом дому у Сарију поред Лондона”, а користећи поверљиве документе, дошао до закључака сличних ставу који је у тексту „Ако је Принцип био скуп, колико је коштао Обилић”, без приступа тако „ексклузивној” грађи, изнела моја маленкост.

Принцип, дакле, ни по Поперу, није крив за Први светски рат.

Занимљиво је како се, када одлуче да буду искрени, идејни креатори овога у чему живимо суштински не разликују од „полазника моравске вечерње историјске школе”.

Идеолог Новог светског поретка Збигњев Бжежински, на пример, у књизи „Велика шаховска плоча” отворено признаје да су приче о људским правима и сродне теме од којих живе армије колонијалних НВО кловнова обична шарена лажа, а како је је једини циљ те шараде освајање територија и одржавање контроле над поробљеним становништвом.

Када то каже неко други – аутоматски постаје „ксенофоб”, „фашиста”, „назадњак”...

Пише: Политика

понедељак, 16 септембар 2013 10:36

Као што, међутим, јавно признање Бжежинског не утиче на промену праксе његових следбеника, тако ни интимно поверавање Карла Попера свом „младом балканском пријатељу” неће утицати на ревизионистичко оптуживање Србије за Први светски рат. Гомиле иностраних и домаћих кловнова наставиће да играју своје трагикомичне улоге, ширећи безочну лаж.

О Обилићу који „није постојао, али је био штетан”, о томе како Принцип, иако није изазвао рат, јесте одговоран за жртве тог рата, и сличним „метафизичким” питањима којима се бави у наставку свог реаговања, творац антологијске синтагме „Србија са Србима или без њих”, од Карла Попера, очигледно, није чуо ништа, па нема смисла да му се одговара.

(Политика)